

GRIET EN CARO

Geraldine Bruyneel

Voor mij zitten twee gedreven madammen die zich elk op hun manier willen inzetten voor mensen die het moeilijk hebben. Griet is lid van Zonta Ieper, een organisatie opgericht in Amerika door een groepje vrouwen die meer wou doen voor de gelijkheid van vrouwen in de maatschappij. Zij richten zich specifiek op vrouw- en kindgerichte zaken in alle facetten van de samenleving, dus op juridisch vlak, op vlak van gezondheid, economisch, sociaal en onderwijs. Caro werkt voor Samenlevingsopbouw Brussel als armoedemedewerker. Onderstaand interview is een persoonlijk pleidooi van twee vrouwen om krachten te bundelen.

SERVICE EN ADVOCACY

Griet: Zonta heeft twee grote pijlers, Service en Advocacy. Wij proberen fondsen te verzamelen voor goede doelen en daar lopen wij parallel met alle andere clubs. Wat maakt ons dan eigenlijk uniek? Eerst en vooral dat we specifiek vrouw- en kindgerichte projecten uitzoeken. En ook Advocacy. Dat is een Amerikaans woord waarvan wij in Europa soms moeten zoeken hoe we dat precies moeten vertalen. Ik vind dat het woord sensibilisering het beste de lading dekt. Voor ons is het dus ook heel belangrijk om zowel intern als extern mensen te sensibiliseren over bepaalde thema's. Het heeft niets te maken met geld inzamelen, het heeft gewoon te maken met mensen de ogen en de oren openen en hen te sensibiliseren over bepaalde thema's. De goede samenwerking en de vriendschap tussen Caro en heel veel mensen van Zonta is eigenlijk een gevolg van die sensibilisering.

Als ik Zonta zou moeten laten vallen zou er

een stuk van mezelf weg zijn. Ik krijg er ook enorm veel van terug. Caro kan getuigen van die gemeenschappelijke drive, van dat authentieke dat de meeste leden van ons hebben, ook al denkt de buitenwereld soms heel clichématig over serviceclubleden.

KENNISMAKING

Caro: Op een dag kreeg ik telefoon van Lieven van Welzijnszorg om mee te gaan spreken. Er was een vraag gekomen van de serviceclub Zonta Area 05 om, in het kader van hun Advocacy te spreken over armoede. Onderweg vraag ik hem wat Zonta nu precies is. "Ah, dat is een vrouwelijke serviceclub". Ik zeg: "Excuseer? Wat zeg jij nu? Een serviceclub? Nu heb ik het helemaal gehad. Allez, jong, komaan. Wij gaan daar toekomen en dat zijn allemaal van die kakmaddammen met een dikke auto.". Had je mij dat vroeger gezegd, dan had ik wel eens twee keer nagedacht.. Enfin, we komen daar toe in Damme, zo op een boerderijke, heel tof. Damme is al bijna het hol van Pluto. Ik mag dat niet zeggen, want dat is daar heel mooi. Maar bon, ge komt daar dan toe, ge hebt een bepaald beeld en ge gaat op zoek naar bevestiging van dat beeld. En wat zie ik daar staan op die parking? Een dikke 4x4, een dikke Audi. Er stonden ook kleinere auto's maar ik zag alleen maar die dikke auto's staan en ik dacht: "Zie je wel, dat begint hier goed".

We komen dan binnen en daar staat een dame. Nu, meer cliché dan mijn beeld dat ik daarvan had, kon je niet hebben. Op een bepaald moment was Lieven met die madam in gesprek en hij moet haar gevraagd hebben van "Wie heeft hier de coördinerende functie?" en die dame zegt vastberaden: "Ik ben hier de chef!". Ik dacht, ja lap, daar hebben we het. Weer een bevestiging, in

mijn beeld, dat ik van zo'n mensen had, ik zeg wel h d. Dus ik zeg tegen hem (Lieven): "Manneke, we gaan er hier volop voor!"

KEERPUNT

Caro: Dus, wij doen ons ding. Dan zegt Lieven tegen de groep: "Na een uur hebben wij de gewoonte om te pauzeren en daar is een reden voor." Ik dacht wat doet die nu? Die zegt dat nooit. Hij vraagt aan de dames: "Weten jullie waarom?". Nee, nee, allez, ja, om alles te laten bezinken. Of om eens naar het toilet te gaan, om Caro wat rust te bieden, om wat van gedachten te wisselen. "Nee, nee", zegt hij en hij kijkt naar mij: "Vertel het een keer". Ik dacht wat moet ik hier in godsnaam zeggen

en toen viel mijn frank:" Ah ja, om een sigaret te roken!". En die bewuste madam zegt tegen mij: "Rookt gij?" Ik dacht, oh nee, nu ga ik hier een preek krijgen van hier tot in Tokyo. Ik zei: "Ja.", waarop zij: "Ikke ook, kom, we zijn weg!".

Het ijs was zo goed als gebroken. De manier waarop die heel enthousiast zei: "Kom, ik ga mee! We zijn weg met ons tweeën". Dat was fantastisch wat er met mij op dat moment gebeurde.

GRIET

Caro: Ik vertelde tijdens mijn verhaal dat ik het nogal moeilijk heb met complimentjes te aanvaarden want vroeger zat daar altijd wel

iets achter of er werd altijd iets verwacht. Griet zei op dat moment: "Kijk, ik wil graag deze tekst opdragen aan Caro". Ze keek toen recht in mijn ogen en zei: "Caro, ik weet dat ge het heel moeilijk hebt gehad, want je hebt dat daarstraks verteld, maar dit komt uit de grond van mijn hart. Ik meen dat ook en daar zit niks achter." Ze heeft die tekst voorgelezen en ik moet eerlijk toegeven het waren vooral die woorden dat ik niets achter het compliment moest zoeken die mij geraakt hebben. De tekst staat op mijn computerblad als bureau-achtergrond en hij hangt thuis aan de muur op.

Dat is een beetje zo het begin geweest.
't Is door samen over zo'n dingen te praten dat ge een ander beeld krijgt.

Griet: Ik was enorm geraakt door haar verhaal maar vooral ook door haar drive en haar spirit. Dan heb ik echt met hart en ziel die tekst aan Caro opgedragen. Voor mij was Caro een vrouw die erg enthousiast in het leven stond en ik voelde aan dat de kern identiek was aan wat veel Zontians hebben. Ik kijk, sinds ik Caro ontmoet heb, anders naar bepaalde dingen in het leven. Caro zegt "Wij leerden jullie kennen", maar het is ook omgekeerd. Vanuit de serviceclub komt dat misschien betuttelend over maar wij wilden dat net niet. Wij wilden de méns leren kennen die in armoede is opgegroeid en niet een 'hopeloos geval'. Het kwam van de twee kanten en dat is zo het mooie vind ik aan dat verhaal.
'Building Bridges': in je club moet je bruggen bouwen tussen de oudere en de jongere

leden, met mensen die anders in het leven staan, op welke manier dat dan ook is.

CAROCARE

Caro: Op een moment dat ik bij de Buurtwinkel buiten stond en de winter was volop in aantocht, het was een hele koude dag, stond ik met een dakloze dame te praten en ze wou een sigaret. Dus ik geef een sigaret en we beginnen te babbelen van ja, het begint koud te worden. Toen dacht ik: "Dekke, wat had mij in die tijd misschien meer warmte kunnen geven, zo als ge buiten slaapt en g'hebt koud?" Allez, ja, ik ben niet dakloos geweest hé, ik heb een week op straat geleefd, dat is niet dakloos zijn. Toen dacht ik, elk jaar ziet ge de oproep voor dekens passeren. Zonta dacht ook: "We gaan dekens inzamelen", waarop ik zeg: "Nee, als het nat is, laten mensen dat deken liggen want dat is te zwaar om een ganse dag mee te sleuren. Ik heb naar de Zonta een mailtje gestuurd van: "Ja, dames, die dekens, vergeet het. In feite is warm ondergoed beter: winterondergoed voor mannen, voor vrouwen, voor kinderen, dat zou nog wel eens iets kunnen zijn." Toen kwam er een mail terug: "Woaw, Caro, goed idee. Wij zien dat allemaal zitten maar we zouden daar een project voor willen maken. We willen daar natuurlijk ook een naam aan geven en we dachten aan 'Carocare'." Ja, dat is zeer leuk en ge kunt u al inbeelden, de collega's: "Allez Caro, komaan!" Soit, ik zeg ja, alhoewel dat van mij niet moet maar allez, het kind moet een naam krijgen.

Op dat moment is 'Carocare' ontstaan: door het warme ondergoed voor dakloze mensen. Dat idee is gegroeid vanuit een ontmoeting tussen mensen die mekaar vinden omdat ze vinden dat hier ook onrecht is en ze overal wel hun steentje willen bijdragen maar ook hier, liefst op een concrete manier. Zonta doet dat niet alleen in Brussel maar ook in Vlaanderen en overal waar er lokale clubs zijn en dat is ook de bedoeling van 'Carocare'.

Griet: in feite was het voor ons belangrijk om 'Carocare' overkoepelend te doen. Alle Zontians in onze area weten waar 'Carocare' voor staat. En ook hier heb je weer die Advocacy want Caro is in elke club haar verhaal gaan doen. Door haar verhaal te horen zijn er enorm veel positieve reacties op gekomen.

Anderzijds hebben wij als club gezegd dat gedurende twee jaar, zolang duurt een voorzitterschap bij Zonta, twee keer per jaar en liefst in de winterperiode iets gedaan wordt rond vrouwen in armoede. Is dat in leper, Damme, Brugge, Roeselare, oké, maar we noemen ons project 'Carocare'. Veel clubs hebben dan ook ondergoed gegeven maar er zijn ook clubs die andere initiatieven hebben genomen. (In Oostende werkt Zonta samen met een armoedevereniging, de voedselbank en opvangtehuizen naar aanleiding van Carocare, red.).

CARITATIEF VERSUS/EN STRUCTUREEL?

Caro: Wat ik altijd heb gehoord is: "Het caritatieve, dat vertrekt vanuit paternalisme en dat is niet goed, dat mag niet. Dat is niet armoede bestrijden." In het begin had ik de tendens om mee te gaan in dat verhaal omdat je op den duur niets anders meer hoort. Dan denk je ook, ja, in feite heb je gelijk want zo hou je mensen klein en het is niet de bedoeling dat je mensen klein houdt. Het is juist de bedoeling dat je zorgt dat mensen voor hun eigen leven kunnen instaan. Oké, maar dan moeten die mensen ook wel die middelen hebben en moeten die mensen ook nog wel een aantal tools en dingen in zich hebben om dat te kunnen doen.

En dan zit je natuurlijk langs de ene kant met dat structurele verhaal, want dat gaat over inkomen en over huisvesting, maar dat gaat ook over veel meer dan dat. Als het daar al fout loopt, dan kunnen mensen niet instaan voor die basismiddelen. Heel veel sociaal

werk gaat naar dat structurele en dat is zeker belangrijk maar dat gaat moeizaam en als we dan kijken nu, zal het nog erger worden, vrees ik. Ondertussen zitten mensen nu, vandaag, in nood. Hun kinderen hebben nu honger. Die mensen die zitten nu met kopzorgen.

Ik zag dat de nood bij mensen alleen maar groeit en wij professionelen daar niet kunnen op inspelen, allez wij hebben de middelen ook niet om daarop in te gaan, om die concrete hulp aan te bieden. En dan denk ik: "Waarom wijzen wij continu met de vinger naar organisaties of mensen die zich op een vrijwillige of professionele manier inzetten? Waarom zeggen wij per definitie dat dit niet kan, want dat is caritatief en dat vertrekt vanuit paternalisme terwijl dat niet altijd zo is?"

WAT KUNNEN WE LEREN VAN ELKAAR?

Caro: Ik denk dat we elkaar nodig hebben, dat we elkaar kunnen versterken. Wat ik gezien heb bij Zonta is dat die concrete ondersteuning aan mensen biedt. Maar, wij kunnen ook aangeven waar de echte nood zit.

Daarnaast kunnen wij ook, ik denk nu aan dat platform Hart boven Hard en de Alternatieve Septemberverklaring, allianties aangaan met organisaties, verenigingen of bepaalde serviceclubs. Zij kunnen mee ondersteunen en ondertekenen (alternatieve septemberverklaring, red.) en daardoor ontstaat dan ook die gedragenheid en die verbinding, anders zou dat verhaal tussen Zonta en Carocare er nooit geweest zijn. Bij Zonta is dat om die status van vrouwen, of de situatie waarin vrouwen moeten overleven, te verbeteren. Voor mij gaat dat om die mens die in maatschappelijk kwetsbare situaties moet overleven in onze samenleving een betere levenskwaliteit aan te bieden. En dat is onze verbinding, ge voelt dat dat vertrekt vanuit die basis. Die van Zonta

is complementair aan wat ik doe. Ik probeer te sensibiliseren. Ik probeer een zo realistisch mogelijk beeld te schetsen van wat dat betekent voor mensen om in een situatie van armoede te moeten overleven, inzichten te geven in bepaalde mechanismen, zowel bij die van mensen in armoede als in de samenleving. Dan ontmoeten mensen mekaar, dat is het schone daarvan. Wij hebben mekaar ontmoet als mensen en wij hebben een verbinding gevonden en die drive, die brengen wij samen.

Griet: We moeten echt kijken doorheen alle structuren, alle subsidies en alle organisaties naar dezelfde mensen. Ik denk dat dat heel kort is wat wij proberen te doen.

Meer info over Zonta:

<http://www.zonta-district27.org>